

В ДУШАТА МИ ПЕЯТ ПТИЦИ

© Павлина Якимова Петкова – автор, 2023
тел: 0897029117; e-mail: pavl_5kova@abv.bg
© АСТАРТА – графично оформление, 2023

ISBN 978-954-350-

Павлина Петкова

В ДУШАТА МИ ПЕЯТ ПТИЦИ

Стихотворения

АСТАРТА
Пловдив
2023

*Когато пеят птиците, болестите си отиват.
Пеещата птица създава хармония в човешката душа,
в психиката и тялото и това помага да се излекуват.*

Издателство РАСПЕР

***

На коя врата да почукам,
когато знам, че няма кой да отвори.
Последният вятър заключи
самотата на запустелия дом.
Глуха и няма е тя.
Не я вълнуват спомени,
а дните – глухарчета,
политнали над полето.
Тишината на прага стои.
С боси крачета детството
отдавна отмина.

В поднебието на равнината

Село в поднебесна тишина.
Спомени и сенки бродят –
търсят заличени улици.
Някога тук
ухаеше на прясно окосено сено.
Дядо полюшваше в такт приведено тяло,
след него татко редеше откоси.
По мръкнало се прибираха вкъщи,
нарамили песента на щурците
и дъха на тревите.
Баба замесваше лятото.
Мама пееше на цветята,
поливаше ги с обич
и те избуяваха в радост.
Сега отпиват от небесната река
сълзи от Бога –
притихнали и саморасли.
Птици-сенки изпълват съня ми.

Живот в изолация

Ясен ли е светът
след Covid-19
или изглежда мъглявина,
стояща на светлинно време?
Чакаме да видим,
но какво – не знаем.
Ще закука кукувица,
но в кое гнездо
яйцето си ще снесе?
Световен крах,
водещ криза
и борба
за оцеляване.
Затворени
в черупката си,
изолирани,
дезинфекцирани,
с маски
наместо намордник
да не лаем
за ограничените права
на въздух, слънце
и духовност...

Прашинки из космоса

След две години гигантска комета
ще прелети покрай Земята.
Дали с яркостта си
ще омае нас, планетяните?
Неща близки, а стоящи
толкова далече.
Днес вълнува ни едно –
какъв ще е светът след COVID-19?
С пренареждане на картите
за икономическо господство
ще бъдат ли обречени хората на глад?
Набедиха прилепите,
животинските пазари...
Дори вегани да станем,
ще се спасим ли от хаоса,
който превзема мислите ни?
Затворени в собствените си кожи,
потъваме все по-дълбоко.
Страним от близки и приятели –
да не ни покоси вирусът.
Детето си със страх прегръщаме.
На човек в беда ръка как да подадем?
Изгубени в своя виртуален свят
ще намерим ли отново себе си?

***

Душата
е безсмъртна.
Няма възраст,
само сменя
етерното си тяло.
Днес е тук,
облечена в материя.
Но утре, когато
разкъса земните окови
и извоюва свободата си,
ще пътува в пространството
извън времето,
затворено в циферблата,
носеща със себе си
искрицата – любов.

***

Мамо,
последният удар на сърцето ти
в ръцете ми остана
да бие като камбана.
На вятърни крила
душата ти пое
в път незнаен.
Дали си сега звезда
и в поднебието
и всяка вечер ме търсиш?
Дълго носих тревогите за теб
и на Господ се молах
да те остави при нас.
С внуците имахме още какво
да научим.
Плаках! Плача и сега!
С кичури сняг болката ме закичи.
Няма те, мамо!
Вратата – заключена.
Безмълвни спомени от ъглите надничат.
Остана ми само стих за теб да напиша.
Задушница е.
В ръцете ми китка череша искрят.

***

Отровна билка в душата ми кълни.
Нямам думи за утеха.
Птица смути тишината на нощта.
Вик от гърлото ми се отрони.
Дългокосата с косата
взе дъха на мама.
За последно хлопна вратата.
Опустя домът.
Татко излия като
есенна трева.
В градината цветята
сведоха глави.
Животът кратък –
примка от въже,
по пътя ни препъва,
който вече не води
нататък...
МАМО,
ти остана в спомените
все тъй млада.
Сребърни нишки
едва бе в косите си
вплела.
Животът бледи знаци
по челото беше начертал.

Колко път
по линията на живота
измина!
Колко болка и сълзи
оставиха солени дири
по лицето ти!
Мамо,
последният сезон
донесе само влага
в очите ни.
Осиротя домът –
твое топло гнездо.
Птици сме.
Вятър клоните брули,
сълзи от небето
се ронят.
Няма те!

***

Татко помахаша за сбогом
и към райските порти
на ангелски крила замина.
Навярно там го чакат
баба и дядо, мама,
сестра му и братята.
Разгънали небесната маса,
с храна и вино
ще го посрещнат.
Гледат ни отгоре
съчувствено
как нерви на въжета
заплитаме
и теглим хомота
нелек.
Дали някога отново
при нас ще наминат?
Вярвам, щастливи са
в своя си свят.
Когато Господ небето
разтръска
и с ледени куршуми
земята порази,
за помощ към тях се
обръщаме
стихиите си дано усмири!

Без тебе, татко

Изпратих татко до кръстопътя,
от който връщане няма.
Пъзели от дни редихме,
дъждове валяха и снегове..
Метафорите спътници ми бяха –
вграждах ги във стихове.
Митовете за живота сплитах
в конопени вължета –
ласо за изгреви и залези.
Надеждата си с тях покривах,
превързвах раните от болките сърдечни.
Но скъсаха се като струни на китара.
Гнездо в земята сви с каменна ограда.
Овъгли се душата ми,
превърна се в жалейка.
Небеса приведени, обрулени
покров за теб са с олисял пейзаж.
Аз съм вейка, на ветрове обречена.

Мост през времето

От капчуците времето изтича.
Тъгуват пороите, проправящи път.
Знам, няма обратна посока,
по която миналото да се върне.
Татко сънищата ми спохожда.
По небесна пътека слиза бавно,
отметнал от себе си товара на годините.
Млад е. Усмивка се като лято.
На пейката пред родния дом
отново седи, в ръце
златна круша държи:
– На, вземи я, дъще!
Нека ти спомня за корена,
който дядо ти, моя баща,
някога тук засади.
Спохождат ме думи –
мост
през времето.

Бездънното око на тишината

Сова изпищя
и паднаха край мене мълнии.
Последната глътка въздух
от гърдите си изпуснах.
Всичко опустя.
Сърцето спря.
Край.
Очи отворих –
стаята препълнена
от въздишки
и спомени...
Татко.
Стопи се гласът ти.
Невидима връв
към небето
те въздига,
към най-далечното
разстояние.
Мълчание,
което не можа да
попие болката,
която ме изпълва.
Уби последната надежда
да живееш.

Кръвта се оттегли
от вените
и невидима ръка
преметна
призрачно покривало.
Безмълвие...
Хлопна се вратата...
Небесен тътен.
Бездънното око на тишината
ме следи...
Очаквай ме
... до другия живот, татко...

***

Скърцат старите панти
сякаш някой влиза
в този дом запустял.
Върху портрета на стената
паяк плете дните си.
След говор и смях
се е настанила тишината.
Безмълвни спомени
изпълват стаите.
Скърцат старите панти.
Мама слиза по небесна пътека
цветята да полее,
двора да премеете.
Сън ли е това?

Песента на безвремието

В мрака – две очи.
Проблясва светлина,
грохот се задава.
Тропотът по релсите
заглушава музиката на щурците.
Накъде запътил си се, пътнико,
в този летен зной?
На тази запустяла гара
отдавна влакове
не спират.
След последния вагон
безвремието
свойта песен
отново подема.
Чака ли те някой
някъде?
С хастара на нощта
ще те покрие вечерта.

Самотата на старото дърво

Дъждовна вечер.
В края на алеята –
самотно дърво.
По проядените клони –
мокри силуети.
Капки се стичат
по набъбналия дънер.
Под кората – твари.
Времето не е пощадило,
а наслоило във всеки
годишен кръг
своите nevoли.
Вали.
Пладноходки от листа
в есенния ден.

***

Шапка, шал, ръкавици
ще стоплят ли душата
премръзнала?
Декември е.
Още една година
изтърколи се.
Вали
и е бяло, бяло...
Заличават се дирите.
А утре – отново на върха
на Новата...
Да ни е честита!

В тяло на жена

Душата ми пътува в безкрайността,
отправена към далечна среща.
Прашинка е,
танцуваща във вихъра на вечерта
сред звезди, комети и галактики.
Притегляна от любопитство броди
сред космически дъжд и отломки.
Неподвластна на съблазън и суета
следва дирята на мечта неосъществена –
да се върне на Земята в тяло на жена.
Да бъде майка и любима,
обичаща и обичана
дори когато падат кестени
и зимата ризата си кърпи.

Многолика любов

Толкова много ми се иска
да говоря за любовта,
родена от допира
на тела,
на усмивки,
които разпалват
съкровени огньове
в сърцата.
Дали и любовта е модифицирана
или няма време за нея?
Гледам двама млади
с погледи в монитора.
Няма ухажване, ласки
или трепетни думи.
Пишат в месинджър, скайпове...
Близки, а всъщност толкова далечни.
Общуват чрез своя компютърен свят
с емотикони, мечета за прегръдка,
палец, усмивка, love...
Светът ли е луд
или аз полудявам
от този кибернетичен живот?
Ако Паисий от отвъдното гледа,
какво би написал тогава
за този неразбираем език?

Облъчвани, слушат ли
мъдростта на тревата,
ромона напевен на реката,
виждат ли красотата на планината
или времето за тях е спряло
извън досега до интернета?!

***

Страхувам се да обичам
и да се вричам,
а утре да бера
цветя от разочарования.
Раздавам се
и наранявана
се боря с болки
от бездушие.
Не прося любви
и обезсолени погледи.
Не искам да вървя
по път от лъжи
и изневери.
Празните есенни гнезда
да ми напомнят
за отлетели чувства.
Ръцете си да свивам
в дъга,
а да няма кого да прегърна.
С бяла риза любовта
ми маха за сбогом.
Зад хълма пъстрее
цветен килим.

Случайна среща

В нощта преди пълнолуние
идвах при теб, но спеше.
Не те събудих.
Две сълзи на клепачите стояха
сякаш с нещо се прощаваше.
Не дойдох да се сбогуваме.
Навярно пътищата ни се разминават
в измисления свят от нас.
Може би ще се срещнем
в друг един живот.
А може би – не.

Роля за двама

Животът е сцена.
Последният земетръс
обърка хода на стрелките.
Няма кой часовника
да поправи,
времето да свери
и вината да поеме
за човешките несгоди.
Гадаем по звездите,
а сме на ръка разстояние
един от друг.
Неосъзнати.
Ще изригнем
като вулкан.
Този свят ще рухне
без любовта,
ако я няма.

***

Дръпни връвта
на облака
да зазвъни звънче!
Капки дъжд
да измият очите
на света
и просторът да засвети
облян от светлина.
Тичинките на цветята
да приютят свежестта
на деня.
Запечатаяй спомена
на отиващото лято,
в стих го вгради
сред пожънатите нивя.
Признай, че ме обичаш!
Вятърът с пшенични сламки
свири
и приглася на щурците.
А месечината да разказва
за голямата ни любов.

Снимка на корицата

Не се взирай в снимката!

Ще откриеш душата ми
между страниците
на книгите ми.

Там са изплаканите
чувства и мечти...

Многого
среднощни терзания,
любовите,
безмилостните удари
съдбовни.

Радостите
от крилатия смях
на децата.

Снимката е илюзия
и надежда
за влюбени очи.

Брод през годините

След птиците заглъхва хоризонта.
Настава тишина.
Нещо сме изгубили.
Ограбва ни времето.
Засипва косите ни със сняг,
дълбае по лицата ни дири
от разочарования.
Към звездните нощи ни води.
Ще издържим ли, Боже?
Душите си ще спасим ли
от ялови мисли и дела?
Търсим верния брод.
Вярвам, ще го намерим!
Душите ни по него да преминат.
Времето – съдник и пророк,
нека после отсъди.
Иде зима... Сняг ще завали...
В бяло ще се премени светът
с чисти помисли.

Пришълец

Валяло е нощес,
дори не съм разбрала.
В съня си бях със теб,
забравен мой, обичан,
прекراчил прага
на реалността.
Откъде дойде,
нахлул под ризата на мисълта ми?
На паяк в мрежата оплел
врвта, която тегли те обратно.
Безсърдечен и нехаен
мокри спомени оставяш
по паважа на утрото свенливо.

Наказание и благословия

Месец май се сърди,
упреци изпраща
с езика на гърма.
Светкавици размята,
насиха небеса,
ледени сълзи
сгромолясва
над земята.
Небето плаче
над зелените жита,
с макова кръв
обагрят полята.
Времето
ще укроти стихииите си –
майският дъжд
е злато.
Господ не се шегува!

Хоризонтът ме зове

Есента слиза от баирите
с полудели ветрове
и угари, които приютяват
последните лъчи.
Врани времето кълват,
накъсяват дните.
В паяжини мълвата
се оплита.
Мълчат дървета,
свлекли своите ризи.
Вървя по трудния си път.
Докога? Не знам.

***

Скъсяват се ухаещите на билки нощи.
На лятото зноя през сухите корени
потъна дълбоко в набраздената земя.
Слънцето завърза на възел
края на дъждовните облаци.
Вятърът срамежливо шепне на птиците,
че отвъд хоризонта е тръгнала есента
и скоро ще изпразни всички гнезда.
Кехлибар ще заблести в лозниците.
Залезът ще разстели в нозете ми кестени,
събрали в себе си топлина.

Сенокос

След първия замах
сянката на крушата
се протегна след косача.
След всеки откос
птичият хор в клоните
става все по-малък.

Свистене на коса
и трепет на крила –
пладнешко надпяване.

Под хладината на дървото –
опърленият гръб на косача
и замлъкнали песни
в сладка дрямка.

Ще те намеря

Не ме търси, сама ще те открия!
Ще идвам напролет с песента на птиците,
в лятото – с изкласилите жита,
с гроздобера есенен и кестенови листа.
В зимата – огън от камината нека съм,
знай, пак ще те открия.
Ще разкъсам земните окови
и свободна към теб ще полетя.
Ще те открия! Отново ще се върна
с любовта, която приютих
в чашка бяла на кокиче
с пълнолунието на нощта...

Време е

На олтара –
Ботевата вяра.
Кланяме се на
чужди идоли,
загърбили
нашите.
Прах е покрил
имената на
герои славни.
Не плачи, Родино,
попила кръвта на
истинските българи!
И верни
в тебе останали!
Люлка им бе
и ложе...
Ще се родят ли
отново
смели комити
между добро и зло
твоята чест
да опазят?
Време е!
Време е
за нови Ботев и Левски!

Дяконе!

Дяконе, светия си!
Лъч, който огрява
нашето днес
и утре!
Коленича
и душата ми те
извисява.
Небе си,
свод,
божество...
Моля се,
сила ми дай
да съхраня
делото и
мечтите ти!

***

С годините все по-малко
говоря с другите.
Обръщам се към себе си,
потопена в света на книгите.
Търся мъдростите, предавани
от поколение на поколение.
Не съм самотна.
Загърбила лъжи
и лицемерие,
все още живея
в свят на мечти.
Пеперудени мисли
спохождат сънищата ми.
Слънца в мене изгряват.
С отворена душа
слушам песента на птиците.
Облак небето ми прегражда
и ме следва неотлъчно.
Непонятна болка от
сърцето си изтръгвам,
накъсвам я на хиляди парчета
да покрият пътя след мен.

Майски дъжд

Май надипли облаците над
изумрудено зелено поле.
Кървавочервени макове
полюшват стебла.
Светлина пробягва по хоризонта,
изплашени птици се стрелват
да намерят подслон.
Изви се вихрушка.
Листа и пепел
се понесоха над равнината.
Въздухът сякаш натежа.
Смрачи се.
Едри капки дъжд
се стрелнаха
към земята.
Зажаднели треви и храсти
на големи глътки
отпиват живителна сила.
И изправят снага в очакване
на пъстроцветна дъга.

Летни фантазии

Денят се търкулна като житена питка
по орбитата на лятото.
Улиците под звъна на весели стъпки
след токчета и подметки се протягат
прашни и избелели.
Слънцето прелива като шампанско
в кристална чаша.
Врабци пърхат
в короните на дърветата
с първи уроци за обичане.
Сенките се издължават.
Как да вярвам, че е измислица,
когато някой ми нашепва
„Обичам те!“

***

Лятото – стар хлеббар,
пресява времето,
меси хлябове
от лъчите на слънцето.
За квас прибавя
от горската тишината
и вода от планината.
Изпича залеза
в розова коричка.
Вечерта разчупва хляба,
по къшей дава на щурците –
нощните свирци.
Парче дано остави
за първите петли
и утрото
с бърливо слънце.

***

Утрото – старо вретено,
в тънка нишка
заприда деня.
Усуква небето,
подплатено с
цветни шарки от полето.
Вятърът
надува прането,
в птичи крила
се провира,
със златен пращец от липите
земята застила.
В мислите ми
стихове вият гнезда.

В зимата на втората ми младост

Не ме е страх от зимата
на втората ми младост.
Може да е благодат,
подарък
за недоизвървения ми
земен път.
Благословена съм...
с лястовиче ято,
с люляков аромат,
с поля от натежало жито –
все радости,
неизмерващи се с власт
и пари.
Борих се в живота
за трохи.
Давах с пълни шепи, знам,
на везните ще натежи.
Любов получавах...
любов раздавах...
Нима това не е
божествената цел?

***

Стъпките след мен –
вкочанявали отпечатъци.
Всяка глътка въздух е
режеща болка
с островърхите пипала
на зимата.
Бяло и красиво
свежо снежно утро.
Душата жадува
за невъзможната прегръдка
на лятото.
Вдишвам, издишвам...
Думи забравени
в откраднат миг
изплуват
в светулковите нощи.

***

Не знам къде ще ношувам.
Натежалото небе слезе ниско.
Дъждът удави пътя
и заличи следата на юни.
Ще стигна ли до нечия врата,
зад която още живот има?
Кого да питам? Притъмнява.
Безмилостно вали,
надеждата се изпарява
с последните отблясъци на вечерта.
А утре...
Отново ще поема на път.

***

Животът-панаир
е детска въртележка.
Върти се еднопосочно –
ту шумно и суетно,
ту с болезнена насмешка.
Поскърцват уморените стави,
изгубили елексира на младостта.
Снишава се
и пак се изкачва.
Напомня за есента –
бакърена и изпепелена,
прощаваща се с хубостта.
Върти се неспирно
тази детска игра.
Спре ли,
навярно ще е страшна
тишина.

В море от чувства

Обрасли спомени в трева.
На кого да кажа колко много ме боли?
С невиждащи очи се вирам в мрака
да зърна мама как съшива времето
и по небесната река го пуска.
С жадуван дъжд обичта ѝ
при мене ще се върне,
усмивката ѝ в дъга
небето ще изпъстри.
На кого да кажа? Изгубих се в морето,
заляха ме вълните на изригнали чувства.
Песъчинка съм.
Камък върху дланта на живота.
Скала, обрасла с трева.
Времето накъсява.
Побеляват шапките на дните.
Часовникът тиктака.
Докога?

Земно притегляне

Споменът за пъпната връв
ме тегли към земята.
Искам да летя,
да се рея в небесата.
Със сянка да описвам
земния си кръст.
Да съм свободна,
различна
сред свят
без обиди,
без болки
и лицемерия.
Да летя
далече от злите езици
към нови пространства
сред космическата обител.
... но пъпната връв
все ме тегли
обратно –
далече от Бог.

Звезден танц

За какво ни е пръстен годежен,
шафери и роднини,
когато в звезден танц
завием снаги
и душите ни летят
през пространства,
освободени от тежестта
на плътта?
За обичта не е нужно
земно притегляне.
Корен е,
който ни връща
към пепелта
от жаравата
на минали спомени.
Загърбили света озъбен,
романтика дирим
из космическата синева.
Аз и ти –
под звездния декор.
Пътуват душите ни
все нагоре, нагоре
за поредно
вселенско танго.

***

Усещам тежестта на крачките –
с възрастта все по-тромави стават.
Ставите поскърцват и заглушават шумовете.
Дълго се ослушвам в мълчанието си,
за да доловя познат глас.
Вече нищо не е същото.
Дали стоя пред бездната на живота
или не разпознавам истините от лъжите?
Отдавна не се боря с вятърни мелници,
нито разсичам Гордиевия възел.
Далечното става все по-близко.
Още съм дете, понесло се след птиците.

При извора на живота

Отмина бурята.
Небето се проясни.
Просторът засия,
облян от свежест.
Далече съм от шума моторен,
от опушени и екзотични кафенета,
от лъжи и престорени ласкателства.
Далече при потока,
бълбукащ на воля,
невидимите певци
огласят планината.
Над мен – небесна вис,
под мен – корени в земята.
Живот – първичен.
Бавно се стопява
тънката свещ на деня.

Везните на отчаянието

Разбунтувана маса от хора
търси брод да премине
през време на корупция и поквара.
Към кого вопли да отправят?
В края на бездната на търпението
извисяват глас и строят
палаткови лагери.
За доброто на себе си,
на децата,
на прегърбените от мъка
и умора хора.
Бдете, чеда!
Вашата сила,
ентузиазъм
и енергия...
нека нов път да прокарат
за бъдещето
на родината!
Нека!

***

Животът ме изпрати до бездната.
Плахо стъпвам по ронливия ѝ ръб.
Дните, натежали от грижи,
превиват гърба ми.
Чукари изкачвам.
Стихии дирите ми
заличават.
Вълнувам се
и спокойствие търся.
Душата ми
за полет мечтае
и висини.
Ще литна ли?
Кърваво петно
небето обагря.
Звън на аларма.
Поличба или безсмислие
показва сънят?

Ветропоказател

Върти ни животът
във всички посоки.
Прескачаме ровове,
пълзим на колене.
В тресавища потъваме.
Изкачваме се
към върховете.
Раздаваме заучени усмивки,
реверанси правим до земята,
живеем в измамно щастливи дни.
Сантиментални мисли,
празни погледи,
строим къщи без основи,
чужди идоли славим,
в алкохол радостта си давим,
губейки чувството за святост.
Първични
случайно изпуснати думи
рушат приятелства.
Чакаме
да ни споходи чудо,
за да намерим любовта.

Срещу стрелите на времето

Загърнала душата си с листо,
изправям се срещу стрелите на дъжда.
По облаците бягат небесните коне.
Святкат, трещят,
но не ще ме уплашат.
Няма да спра. Ще вървя.
Следвам коларския път
на живота – от камък и кал.
Стъпките натежават.
Падам. Ставам.
Отново поемам.
Накъсява денят,
слънцето се смалява.
Не ще се предам.
Рано е още
по светкавица да се изкача.
В душата ми пеят птици.

***

По хълма на живота,
изплезили език,
изкачваме сезоните.
Урагани ни връхлитат,
бури и кални потоци
пътя ни препречват.
Слизаме и отново се катерим,
заплетени с инфарктни мисли.
Синджирите на земното притегляне
държат здраво телата ни.
Душите ни вкаменени се ронят
на безброй песъчинки.
Устрието на времето
рисува по тях око.
Ефирно леки се свиваме
в зеницата му.
Вием като побеснели кучета
в очакване да се родим отново.

Днес

Не искам времето да спира.
На птица с прекършено крило
ще помогна да се издигне
отново към синевата.
Дъждът нека измие наслоения прах
от изморената ми душа!
Не ще се предам!
Загубила пътя, ще вървя без посока.
Ангел потрепва над мене с крила.
Рано е да го последвам.
Долавям сигнали, викове, вопли
от невидими светове.
Господи, имам тук мисия още!

***

Невидима ръка разплисква
небесното ведро.
Проливен дъжд се излива.
Потоци слизат по хълма.
Дървени салове се носят към полето.
Хладни струи обгръщат
петите на храсти и треви.
Завеса от безброй мокри очи
премрежват погледа.
Денят се преполовява –
мокър и кален.
Сгушени врабци
под стряхата
в очакване на дъга.

Съдбовни карти

Страхът ни задушава
в своите обятия.
С пелерина от мисли мрачни
скрива слънцето,
гони палавите пламъци
на радостта.
Скрижали на плахи думи
кървави дири оставят в душата.
Кули от илюзии
на измамно щастие
се рушат под напора
на поредна словесна война.
Свити в своите черупки,
питаме се:
нима страхът не е прелюдия
към смъртта?
Кой картите раздава
и съдбата ни залага
на вселенската мисъл?

Поредни новини

Изключвам радио и телевизор.
Какво ли още има да науча –
къде се сбили,
наркодилър убили
или пореден мутренски атентат?
В моретата – пирати
за плячки и откупи кръвожадни.
У нас поредни стачки –
за по-добър живот.
След всичките злини Бог
вирус ни изпрати,
дано се вразумим.
Богатите – все по-богати,
гладуващи деца и старци
се молят за парче хляб.
Стихиите на живота ни въртят
и теглят все по-надолу.
Безработицата докъде ще ни завлече?
С какво послание
сме на този свят?
Ще се спасим ли от този сатанински ред?
Знам, светът и без нас ще продължава.
Какво тогава ни остава?

На човек в беда да подадем ръка,
от залъка да заделим за птица,
дърво да засадим в отплата на земята
хранилница.

Да простим на съгрешилия.

Да повярваме в себе си
и в щастливото утре.

Добрите дела

Всяко добро
е лъч светлина
в сивия, тягостен ден.
На везните натежава
и слънцето води
след аромат на колендро.
Всяко добро начинание
осмисля живота.
Стъпка е към радост и обич,
която се отплаща стократно
и награда е за душата.
Направи добро
и сам ще си помогнеш!

В час на покой и тишина

Допивам следобедното си кафе
дълго, без подсладител.
Пия го бавно. В тишина.
В мислите ми изплуват
образи и отминали събития.
Потапям се в атмосферата
на друг един свят – спокоен.
Звуци на пиано
или птичи крачета скачат
по клавишите на деня.
Все ми е едно.
Знам, животът е заключен
между стрелките и всеки удар
отброява вселенското време.
Издамам в Нирвана.
Затваря се порталът
към Отвъдното.
Телефонът звъни.

С вяра

Изпитвай ме, наранявай ме, Животе,
заливай ме с най-тъмната си смрад,
хули ме, с обидни думи ме наричай,
но знай, в мен живее Вапцаровата вяра!

Препъвай ме, тъпчи ме по земята,
дори с фалш дните да започват,
отритвана, загърбвана, знай,
със стръкче цвете над теб ще тържествувам!

Дали сега или във друго време
не търся лесната пътека, все по зъбери вървя.
През всичките си смърти
вярата си докрай ще отстоя.

Стихове без край

Недописани мои стихове,
как да ви завърша,
като само тъжни думи са останали –
на болката, която протестира
за времето на изгубената радост.
На бедния човек, достигнал
дъното на своята жалост.
На просяка, обесил се
от безпаричие и глад.
На майката,
потънала в безпътица
и без подслон,
оставила детето си в дом.
Как да те допиша, мой стих?!
Сълзи солени гърлото ми стягат.
Премрежен поглед,
а през прозореца нощта самотница наднича.
В утринта с разпилени думи
гълъбите ще нахраня.

Съдържание

На коя врата да почукам	5
В поднебието на равнината	6
Живот в изолация	7
Прашинки из космоса	8
Душата	9
Мамо	10
Отровна билка в душата ми кълни	11
Татко помахаш за сбогом	13
Без тебе, татко	14
Мост през времето	15
Бездънното око на тишината	16
Скърцат старите панти	18
Песента на безвремието	19
Самотата на старото дърво	20
Шапка, шал ръкавици	21
В тяло на жена	22
Многолика любов	23
Страхувам се да обичам	25
Случайна среща	26
Роля за двама	27
Дръпни връвта	28
Снимка на корицата	29
Брод през годините	30
Пришълец	31
Наказание и благословия	32

Хоризонтът ме зове	33
Скъсяват се ухаещите на билки нощи	34
Сенокос	35
Ще те намеря	36
Време е	37
Дяконе!	38
С годините все по-малко	39
Майски дъжд	40
Летни фантазии	41
Лятото – стар хлебар	42
Утрото – старо вретено	43
В зимата на втората ми младост	44
Стъпките след мен	45
Не знам къде ще ношувам	46
Животът-панаир	47
В море от чувства	48
Земно притегляне	49
Звезден танц	50
Усещам тежестта на крачките	51
При извора на живота	52
Везните на отчаянието	53
Животът ме изпрати до бездната	54
Ветропоказател	55
Срещу стрелите на времето	56
По хълма на живота	57
Днес	58
Невидима ръка разплисква	59
Съдбовни карти	60

В душата ми пеят птици

Поредни новини	61
Добрите дела	63
В час на покой и тишина	64
С вяра	65
Стихове без край	66

- „С крилете на птица“ (2001) – стихотворения
- „Между изгреви и залези“ (2009) – стихотворения и хайку
- „Паяжина от лъчи“ (2010) – стихотворения (с Иван Северняшки)
- „Кръговрат на чувствата“ (2011) – стихотворения и хайку
- „Душата ми е клада“ (2014) – стихотворения
- „Тайнопис по небето“ (2015) – хайку
- „Волтова дъга“ (2016) – sms стихотворения
- „Знак за жена“ (2016) – стихотворения
- „Приятелство между редовете“ (2017) – проза
(по писма на Иван Коларов)
- „Обичаме те, Юлия“ (2017) – проза
(посветена на баронеса Юлия Вревска)
- „През сезони и дни“ (2018) – хайбуни
- „Спасени думи“ (2018) – хайку
- „Песъчинки в зъбите“ (2019) – афоризми
- „Сълзи по клепачите“ (2019) – стихотворения
- „Евина дъщеря“ (2020) – стихотворения
- „Обичаме те, Юлия“ – проза
(2020, второ преработено и допълнено издание)
- „Река многоцветна“ (2021) – хайбуни, импресии, фрагменти
- „Слънчеви камбани“ (2021) – апева
- „Пред прага на Мелпомена“ (2022) – проза
- „Спомени от харбария“ (2022) – стихотворения
- „Ледени висулки“ (2023) – апева

Павлина Петкова
В ДУШАТА МИ ПЕЯТ ПТИЦИ
Българска, първо издание

Редактор
Виолета Солникова

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta.publ@gmail.com

Формат 60/84/16
Печатни коли